

Arrest

nr. 144 759 van 4 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 29 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 december 2011.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 30 december 2011 met referthenummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 12 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve

Vereenvoudiging, van 29 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 december 2011.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partijen geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Voorts wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermog hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67). Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermog dit niet te doen.

Op 12 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 16 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van VzP legt een nota neer met zijn opmerkingen. Ter terechtzitting vat VzP de nota samen: 1) In de beschikking wordt gesteld dat VzP geen belang meer zou hebben na het arrest van het Grondwettelijk Hof. Het gewijzigde artikel 40ter Vw is immers van toepassing op aanvragen ingediend voor de wetswijziging en beslissing genomen na de wetswijziging. VzP meent echter dat de in artikel 52 Vb. bepaalde termijn van vijf maanden is overschreden. Dit blijft gelden, ongeacht het arrest van het Grondwettelijk Hof en de wetswijziging. Eenmaal men aanvaardt dat de termijn werd overschreden, kan VwP geen nieuwe weigeringsbeslissing meer nemen. 2) het GwH heeft – rekening houdend met de beheersing van de migratiedruk – geoordeeld dat het verschil in behandeling tussen de familieleden van een Belg en de familieleden van een Unieburger redelijk verantwoord is. De grootste groep die door de wetswijziging*

gevisieerd wordt zijn de ouders van nieuwe Belgen, maar VzP behoort hier niet toe. Volgens VzP geldt het criterium van de beheersing van de migratiedruk hier dus niet: haar dochter werd als vluchteling erkend en haar schoonzoon is Belg door geboorte; zij behoren dus tot een andere groep dan deze die door het GwH wordt gevisieerd. 3) VzP stelt dat de redelijke termijn is overschreden: er kan worden aanvaard dat de Raad heeft gewacht op het arrest van het GwH, maar ook het arrest van het GwH heeft lang op zich laten wachten (het beraad heeft meer dan acht maanden geduurd). Na het arrest van het GwH heeft de Raad nog eens veertien maanden gewacht om de zaak vast te stellen. Dit is niet te wijten aan de Raad, maar wel aan VwP die onvoldoende personeel en middelen ter beschikking stelt van de Raad. VwP stelt dat er geen overgangsmaatregel voorzien is. In de nota werd afdoende geantwoord op de middelen. VwP wijst er tevens op dat de oude termijn van artikel 52 Vb nog niet verstreken was op het ogenblik van de wetwijziging. VwP verwijst voor het overige naar de nota.”

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 juni 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een meerderjarige Belg, heeft ingediend.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, *BS* 12 september 2011 (ed. 3) (hierna: de wet van 8 juli 2011), luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”*

De wet van 8 juli 2011 bevat geen enkele overgangsbepaling. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet is elke nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708), voor zover daardoor geen afbreuk

wordt gedaan aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C.10.0015.N; Cass. 28 februari 2003, AR C.00.0603.N; Cass. 6 december 2002, AR C.00.0176.N; Cass. 14 februari 2002, AR C.00.0350.N; Cass. 12 januari 1998, AR S.97.0052.F).

Aangezien het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend geen onherroepelijk vastgesteld verblijfsrecht doet ontstaan, zal de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de thans geldende artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet moeten toepassen. Overeenkomstig voornoemde bepalingen kan aan de (schoon)ouders van een meerderjarige Belg evenwel niet langer een verblijfstitel in het kader van gezinshereniging worden verleend. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij kritiek levert op de wet van 8 juli 2011 en op de door de wetgever gemaakte beleidskeuzen, merkt de Raad op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast.

In dat verband wordt ook herhaald dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat het verschil in behandeling tussen de familieleden van een Belg en de familieleden van een Unieburger redelijk verantwoord is. Gelet op het voorgaande, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om in te gaan op het feit of de verzoekende partij *in casu* wel of niet tot een bepaalde groep van migranten behoort.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de in (oud) artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) bepaalde termijn van vijf maanden is overschreden, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing juridische grondslag mist. Ingevolge de wet van 8 juli 2011 beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voortaan immers over een termijn van zes maanden om te beslissen over een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 10 van de wet van 8 juli 2011, luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 juni 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Aangezien op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011, namelijk op 22 september 2011, de oude termijn van vijf maanden nog niet was verstreken en mede gelet op de onmiddellijke inwerkingtreding van voormelde wet, beschikte de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet *in casu* over een termijn van zes maanden om te beslissen over de aanvraag. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op 29 november 2011, *i.e.* binnen de in voornoemd artikel bepaalde termijn.

2.3.3 In zoverre de verzoekende partij betoogt dat *“de redelijke termijn is overschreden: er kan worden aanvaard dat de Raad heeft gewacht op het arrest van het GwH, maar ook het arrest van het GwH heeft lang op zich laten wachten (het beraad heeft meer dan acht maanden geduurd). Na het arrest van het GwH heeft de Raad nog eens veertien maanden gewacht om de zaak vast te stellen. Dit is niet te wijten*

*aan de Raad, maar wel aan VwP die onvoldoende personeel en middelen ter beschikking stelt van de Raad.” en de verzoekende partij met dit vertoog de schending lijkt aan te voeren van het fair play-beginsel, merkt de Raad op dat van een schending van voormeld beginsel slechts sprake kan zijn als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). De verzoekende partij toont *in casu* niet aan dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertraging manoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt. De schending van het fair play-beginsel kan niet worden aangenomen.*

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET